

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 144.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939517792/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Lad hende gaa med!
Skjoldungens Blod var aldrig toligt,
Naar Luren toner høit til Øens Forsvar.
Gak med, spænd Brynien om din Jonfrubarm,
Lad ringle kring din Lænd et Panderskjørt,
Og spænd den lette Fjerhjelm om din Tinding.

Da jeg hørte disse Ord af en Mand, der vist ikke vilde smigre Damerne, blev jeg ganske underlig tilmode. Jeg følte, at hver ædel Helt maa ære Heltemodet og Kraften, selv hos en Kvinde, og at den svage Pige, der maa lade Andre kæmpe for sine dyrebareste Skatte »Frihed og Fædreland,« maa være sin mere begavede Søster taknemmelig, naar hun uforsagt deeltager i den gode Strid. Vi gjør os selv Uret, naar vi troe, at de Egenskaber, der høre Manden i vore Tanker, kan nedsætte en Kvinde. Lad Canariefuglen blive i sit Buur! den ædle Falk vil slaae Vingen i frie Luft, og de andre Fugle smaae, som ikke kunne følge med, skulle glæde sig over dens stolte Flugt.»

»Du taler som en Skjald, min søde Pige! Siig mig, vilde Du selv deeltage i Aandens Strid gennem Avisartikler eller Smaapieceer – vilde Du opvække den danske Kæmpeaand ved det Alvorsord i »Fædrelandet?«

Minona saae saa alvorlig ud, som det vel var mulig, idet hun trykkede sin fine Haand mod Brystet og svarede: »Jeg er desværre kun en af de fattige Fugle, hvis Skjæbne det er at leve af de andres Rigdom, og beskyttes af Heltens Skjold. I Aandens Strid er den simple Soldat overflødig. Der kæmpe Anførerne alene – for Hæren! Men hvis de store Genier svigte i den yderste Nød, eller faldt – og jeg, som nu, har den samme levende Overbeviisning, som besjælede dem – hvis jeg kjendte det Ord der kunde berøve en stor Løgn dens Magt, eller gjøre en stor Sandhed indlysende for Andre – saa maatte jeg udtale det, dersom ingen Anden vilde. Og hvis jeg betænkte mig, hvis jeg lod mig holde tilbage ved Forestillingen om Andres Dom – saa vilde jeg ikke kalde det kvindeligt – men feigt.»

»Du vilde dog nødig gjøre det – ikke sandt? – Du vilde betænke Dig længe?« »Det haaber jeg dog ikke – det var en Feighed? Men det er jo heller ikke min Bestemmelse – jeg kan ikke sige Verden

noget, den ikke veed iforveien, thi jeg har selv faaer min Kundskab fra Andre!» «Og Du takker Gud, at Du ingen Skjoldmø er, tilstaae det kun – jeg læser dog Sandheden i dit Øie!» vedblev Viggo. «Ja – jeg vil heller beskyttes af Heltens Skjold og flætte Seierskrandsen til ham!» svarede hun, idet hun saae paa ham med funklende Øine og rødrende Kinder. Men hendes Ord gjorde et smerteligt Indtryk paa Viggo. Jo dybere han saae ind i denne rene og kjærlighedsfulde Sjæl, jo klarere hendes Hengivenhed og Tillid rebede sig i hvert Ord og Blik, desto heftigere blev hans indre Uro. Hvor nær hun end stod ham, hvor udelukkende hun end hengav Sjæl og Hjerte til ham – var han dog ikke tryk i Besiddelsen. Han var tilmode som den, der drømmer om den høieste Lyksalighed – men veed, at det er en Drøm, og derfor paa eengang søger at fastholde den og frygter for at vækkes. Minona mærkede ikke hans Uro, hun var sikker i Følelsen af sin egen Kjærlighed og den ubevidste Lyksalighed over hans – men hun spurgte ikke sig selv af hvilken Natur denne Kjærlighed var. Det var hende nok at Viggo holdt af hende for hendes egen Skyld, ikke fordi hun var hans Søster, og hun var altfor riig i det Nærværende, til at tænke paa Fremtiden. Viggo hørte hende jo til – de vare forenede ogsaa i Verdens Øine – og hun troede ikke paa anden Adskillelse end Døden.

Men skjøndt de kun levede i hinanden og med hinanden, skjøndt intet kunde være mere tillidsfuldt og ubegrændset end Minonas aandelige Hengivelse, og den lidenskabelige Æmhed, hvormed Viggo opfattede og besvarede den, antog deres Omgang aldrig den Fortrolighed, som characteriserer en Broders Forhold til hans Søster. De stode hverandre paa engang for nær og for fjernt dertil! – Der var en ridderlig Hylding, en ærbødig Opmærksomhed i Viggos Væsen, som Fræmmede tidt antog for Kulde. «Der bliver dog aldrig noget naturligt Forhold imellem de to Søkende!» sagde Folk med en vigtig Mine. Men Helene smilte – hun havde aldrig seet »sit Barn« saa lykkeligt, som nu. Virginie var den eneste, hvem en indre Uro ved Synet af Viggo og Minona, lod aue den Følelse, der endnu ikke var dem selv bevidst. Hun bebreidede sig sin Frygt som en afskyelig Mistanke; men hvergang hun var sammen med dem igjen, voksede den. Det var langt fra at Viggo beskjeftigede sig udelukkende med sin Søster – tværtimod, han talte mere med de andre